

РЕШЕНИЕ

№ 6438

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7319** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208- чл.228 от Административно- процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма],[ЕИК], срещу Решение №71250/10.04.2020г., постановено по н.а.х.д.№ 5413/2019г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №[ЕГН]/07.01.2019г., издадено от зам.кмет на Столична община, с което НП на касатора за нарушение на чл.14, ал.1 от Закон за местните данъци и такси (ЗМДТ) на основание чл.123, ал.1 ЗМДТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лв. В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и необоснованост на оспорения съдебен акт. Конкретно се сочи, че районният съд не е съобразил настъпилите след извършване на нарушението законодателни промени, които обуславят приложението на чл.3, ал.2 ЗАНН. Навеждат се и аргументи за липсата на мотивирана преценка от страна на въззивния съд по отношение всички доводи в жалбата срещу НП и по отношение на събраните доказателства. Твърди се, че са налице предпоставки за приложението на чл.28 ЗАНН. Касаторът претендира да бъдат отменени първоинстанционното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съд.з. касаторът [фирма], чрез адв.Й., поддържа касационната жалба. Ответникът- Столична община, р.пр., не изпраща представител в съд.з. В представени по делото писмени бележки от юриск.С. се навеждат аргументи за неоснователност на жалбата. Претендира се за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

На основание чл.218, ал.1 АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. Конкретни доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно и допустимо. По съответствието му с материалния закон и по наведените в касационната жалба съображения за наличие на основание за прилагане на разпоредбата на чл.3, ал.2 ЗАНН, касационният съд съобрази следното:

На [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500лв. за това, че като собственик на 17 подробно индивидуализирани недвижими имоти – апартаменти за времето от 29.06.2018 г., когато му е издадено Разрешение за ползване №СТ-05-812/29.06.2018г., до 29.08.2018 г. не е уведомило писмено Столична община, като не е подало данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти - нарушение по чл.14, ал.1 ЗМДТ. Съставът на въззивния съд, след преценка на събраните в хода на съдебното следствие писмени и устни доказателства, е обосновал правен извод за законосъобразност на оспорения акт като е приел, че не са налице наведените с жалбата възражения. Изложил е мотиви за липса на съществени нарушения на установените със ЗАНН процесуални правила, както и че твърдяното от административно- наказващият орган нарушение на чл.14, ал.1 ЗАНН е безспорно извършено от санкционираното лице.

Настоящият съдебен състав, въз основа на приетата за установена от районният съд фактическа обстановка, намира, че така постановеното решение е правилно – постановено в съответствие с материално-правните норми.

Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл.14, ал.1 от ЗМДТ в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението, за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Към настоящия момент в действие е нова редакция на посочената норма, в сила от 01.01.2019 г., която постановява, че за новопостроените сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията собственикът уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Със същия закон

(§ 39, т. 3 от ПЗР на ЗИД на КПО) е създадена нова ал. 2 на чл. 14, която влиза в сила от 01.01.2020 г., и въвежда следното изключение: "Не се подават данъчни декларации за облагане с годишен данък за новопостроените сгради, подлежащи на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията. Необходимите данни за определяне на данъка на новопостроените сгради и/или на самостоятелни обекти в тях се предоставят на служителите по чл. 4, ал. 1 от възложителя на строежа в двумесечен срок след завършването на сградата в груб строеж по образец, определен от министъра на финансите."

Не е спорно по делото, че процесните имоти, за които на дружеството е издадено разрешение за ползване и за които то не е подало декларация в законоустановения двумесечен срок, са новопостроени. Същите подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ, като за тях има издадено разрешение за ползване № СТ-05-812/29.06.2018 г. Въпреки, че по сега действащата разпоредба на чл.14 ЗМДТ, за тях не се подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти, предприятието като собственик-възложител, следва да подаде информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. Т.е. касае се за нов ред за декларирането на имотите и определянето на данъка, а не за по-благоприятен закон. В същото време, към датата на извършване на нарушението дружеството е имало безспорно задължения, за декларирането на новопридобитите имоти, което същото е направило, но след изтичане на законоустановения срок. В случая не е налице несъставомерност на деянието и отмяна на предвидената от закона санкция, поради което липсва основание за прилагане на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

Отчитайки степента на засегнатите обществени отношения от страна на административнонаказващия орган е наложено административно наказание в минималния размер определен от нормата на чл. 123, ал. 1 от ЗМДТ, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум, предвид фактическата и правна сложност на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изпр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №71250/10.04.2020г. по н.а.х.д.№ 5413/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105- ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична община съдебни разноски в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.